

лов, следвана от тълпа вещици и самодиви. „Хората познават местата, през които е минала, защото там тревата и листата са изсъхнали“ (Фридрих). Тя е могъща чародейка и магиите ѝ са най-силни по Великденските празници. За да се предпазят от нея, в тези дни власите носят парче липа или липова кора. Тя е красива, но страховита магьосница и властва над всички зли сили, които се събират във Валпургиевата нощ. Била е владетелка на цяла Трансилвания (ловна страна), преди християнството да вземе връх там. Мнозина били омагьосвани от красотата ѝ, но всеки, който се е оставял да бъде излъган и да отпие медовина от рога на нейния див бик, е загивал. Тя е като скандинавската Фрея, богиня на котките, и изглежда има връзка с Чесме, която е котка, дух на чешмите в Турция. Според древната индийска митология луната е котка, която гони нощните мишки (звездите), и в книга пета от „Метаморфози“ на Овидий, когато боговете се скриват от великаните, Диана се превръща в котка:

*„Fele soror Phæbi, nivea Saturni a vacca
Pisce Venus latuit“ (V. 330, 332)¹⁷⁸.*

„Според елинската космогония слънцето и луната са сътворили животните – слънцето е създадо лъва, а луната – котката“ (Де Губернатис, „Зоологическа митология“, II, 58).

Гертруде, главната вещица или царицата на вещиците в германския фолклор, след смъртта си се появява заобиколена от мишки; тя всъщност е котка. Турската Чесме, или чешмяната котка, примамва младежите и ги води към смърт, както Джана и Диана или Лорелай, която прави същото и също е воден дух.

Джума е свирепа девица, а понякога и стара вещица, която олицетворява болести като холерата. Твърди се, че страда заради студа и голотата си и нощем, когато страданието ѝ е най-

---

¹⁷⁸ „Котка – сестрата на Феб, белоснежна крава – Сатурния, като риба спотаи се Венера“ (лат.) – б. пр.